

ke på i forbindelse med alt det, vi har hørt om ulovlig udlændingepolitik.

Og så et spørgsmål til. Det var hr. Morten Østergaard, der spurgte, om ombudsmandsinstitutionen så også skal nedlægges, hvis eksperterne ikke betyder noget. Vil fru Irene Simonsen bekræfte, at Ombudsmanden er Folketingets vagthund med hensyn til at holde ministerierne i ørerne og aldeles ikke en eller anden uvildig ekspert, der svæver over Folketinget?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen altså jeg kan jo kun bekræfte begge dele. Jeg var ikke medlem af Folketinget, da man vedtog Tvindloven, og De Radikale stod i spidsen for det, men fulgte det jo meget interesseret ude fra sidelinjen. Specielt fulgte jeg jo også et af vores, vil jeg sige, meget vidende medlemmer af Venstres folketingsgruppe, som var en af de eneste, der stemte imod, nemlig fru Birthe Rønn Hornbech. Fru Birthe Rønn Hornbech har været medidéskaber til og sparringspartner på hele den udlændingelov, der er her, og hvis der er noget, der står fru Birthe Rønn Hornbech nær, så er det, at grundlovskonventioner overholdes, og at de juridiske aspekter er i orden. Jeg er som ikke-jurist fuldstændig tryk ved, at fru Birthe Rønn Hornbech altid er der som vagthund.

Men det ændrer ikke ved, at vi skal have eksperterne i ministerierne til at kigge på tingene. Jeg kan kun bekræfte, at Ombudsmanden er Folketingets, jeg tror, at vagthund var det udtryk, hr. Jesper Langballe brugte, det kan jeg bekræfte, selvfølgelig, jo.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil bare takke for svaret.

Formanden:

Så er der ikke flere korte bemærkninger til ordføreren. Tak til fru Irene Simonsen. Så er det fru Anne-Marie Meldgaard som ordfører.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Da Danmark i 1992 underskrev FN's Parisprincipper, forpligtede vi os til at oprette og drive en national institution for menneskerettigheder. Ifølge Parisprincipperne skal denne nationale institution anbefale indførelse af ny lovgivning, ændringer i eksisterende lovgivning og indførelse eller ændring af administrative metoder. Jeg ved godt, at regeringen ikke har pligt til at følge

anbefalingerne, men den har i hvert fald pligt til at få afklaret kritikken.

I 2004 kom Institut for Menneskerettigheder, hvis ledelse denne her regering faktisk har udnevnt, netop med sådan en anbefaling i forbindelse med reglerne om familiesammenføring i Danmark. For Socialdemokraterne var det en noget overraskende melding, og det er det, fordi vi har lagt stemmer til mange af regeringens stramninger, og vi har også accepteret andre med tilbagevirkende kraft. Det har vi gjort med god samvittighed, fordi regeringens jurister har forsikret os om, at reglerne overholdes i overensstemmelse med alle internationale forpligtelser og ikke er i konflikt med den enkelte borgers rettigheder.

Vi står ethundredetyve procent bag ønsket om at begrænse indvandringen, da det er en forudsætning for, at vi aktivt kan få styr på integrationen. Ikke mindst på familiesammenføringsområdet er vi meget opsat på, at unge mennesker ikke skal blive levende visumskjold for slægtninge, som forsøger at omgå indvandrerstoppet.

Hvad angår praksisændringen, mener jeg, at regeringen har et problem, når den fuldstændig tilsidesætter sit eget nationale instituts anbefalinger om at se på praksisændringer og enerådigt fastholder, at der ikke er noget at komme efter. Det er her, hele sagen går i hårdknude, og der opstår den påstand mod påstand-situation mellem regeringen og det nationale institut.

Kl. 10.30

For at anskueliggøre, hvad det er for nogle problemer, vi står over for, vil jeg nævne et par eksempler: Er det helt urimeligt, at der tages hensyn til de børn, der er i ægteskabet, når man vurderer, om et par skal have familiesammenføring? Plejer vi ikke at tage hensyn til barnets tarv? Og kunne man ikke forestille sig, at der fortsat stilles økonomiske krav, men at vi prøver at undgå de sager, hvor 3 dage på kontanthjælp eller supplerende dagpenge kan knuse et ægteskab? Kunne vi ikke forestille os at lave en bagatelgrænse? Og er det helt urimeligt at kræve, at praksis i familiesammenføringssager er så gennemskuelig, at de mennesker, det vedrører, ved, hvad de har at rette sig efter og dermed får en fair chance for at planlægge deres tilværelse? Det er jo den slags små justeringer, instituttet beder om.

Jeg har faktisk stor tillid til ministeriets jurister, men jeg har også stor tillid til instituttets, og jeg synes, det er ærgerligt, at de ikke kan samar-